

A „nagy NDK-s buli“

Az évszázadvég találkozója” - akár ez is lehetett volna a cím, hiszen a Wende körüli és azt követő időszak végzősei találkozóját szervezte meg Bruchmann Zsuzsa és Gerő Ági március 4-én Zuglóban. Köszönet Nekik fáradhatatlan előkészítésükért, amit legjobban azzal honoráltak társaink, hogy közel százán elmentek. Reméljük újabb hagyomány teremtődött!”

➤ Tizenéves koromban mindig csak a jövő számított; huszonevesen sem gyakran gondoltam a múltra. Most, lassan harmincöt évesen bizony-bizony előfordul, hogy gondolatban a múltban járok. Nem vágyom vissza, mert ezzel a mindennapi örömeket hazudtolnám meg; csak „elábrándozgatok“, most már nemcsak a jövőről, hanem a múltról is.

Bizony nem voltam én ezzel egyedül, amikor tavaly szeptemberben megszületett a „nagy NDK-s buli“ gondolata. Mert hiába a mindennapi örömök, ha az egyetemi emlékeket csak

az NDK-sokkal (szerencsére tényleg sokkal) lehet újra átélni.

Gerő Ágival már októberben szétküldtük az első kör meghívókat, mivel nem akartuk a véletlenre bízni, hogy ki jön el. Március 4-ig hétről hétre hatványozódott a jelentkezők száma, mindenki tudott újabb és újabb címeket és neveket. A szeptemberi 30-ról márciusra közel 150 egykori NDK-st (az 1986 és 1996 között végzetek köréből) találtunk meg. Közülük 98-an jelentkeztek vissza a találkozóra, s 95-nek sikerült is eljönnie.

Mikor Ágival elkezdtük szervezni a találkozót, úgy gondoltam nem lesz könnyű összehozni ennyi embert. Arról nem is beszélve, hogy többük eltűnt a hétköznapiokból, s ki gondolta volna, hogy megtalálunk 10-15 éve nem látott drezdait, berlinit, halleit, weimarit, illmenautit, cottbusit stb., pláne olyat, akit utoljára a budaörsi úti előkészítőn láttunk. Hála az internet adta lehetőségeknek, a kint töltött 4-6 év összetartó erejének, csupán két-három

Kis Erának és akik még segítettek Neki, hogy éjszakákat töltve igazi NDK-s fényképeket gyűjtöttek, válogattak és projektorra vittek! Milyen jó volt látni azt a nagymintás tapétát a kollégium faláról, a hepehupás PVC-padlót, a jobb időket látott királykék-drapp matracokat az elengedhetetlen emeletes ágyakon, a fiúkat hosszú hajjal és bajusszal, a lányokat dauerolt lobonccal, répanadrágban és vastag övvel a derekukon. Azt a zenét hallgattuk, amit minden buliban végigüvöltöttünk; most már csak olyan szolidan, családanyásan és család-apásan táncoltunk rá. S még mindig bírtuk reggel hatig!

Ez pont így volt jó! Pár órára visszacsöppenni a múltba, elfelejteni a mindennapok szürkeségét, de elmesélni az örömét, azoknak, akikkel megosztottuk éveken keresztül a mindennapok szürkeségét és örömét.

Hát ilyen volt a „nagy NDK-s buli”! Majd megismételjük! Hogy mikor? Arra majd megint megéri az idő, majd belülről megint jön az érzés, hogy milyen jó lenne találkozni a berliniekkel, drezdaiakkal, lipcseiekkel, weimariakkal stb. Azaz minden március első szombatján!!!! Veletek! Megtaláljuk egymást!

Köszönjük a lelkesedést, a segítséget a szervezésben, s hogy eljöttetek!

email kérdése, s mindenki elérhető. S mit ad a véletlen? A szomszédom a berlini évfolyamtársam főnöke, volt munkahelyemen egy drezdai NDK-szal ismerkedtem meg, s interjún voltam egy berlini Hfő-snél. Mások gyerekeiken keresztül futnak össze szülői értekezleten, vagy véletlenül ugyanabba az utcába költöznek.

Kicsi a világ! Mindig hallunk egymásról, de nagyon megérett az idő a nagy találkozásra. Amikor nem csak úgy futtában, hanem nyugodtan, órákon keresztül, vacsora és borozgatás közben elmesélhetjük és meghallgathatjuk az ismert és új történeteket, a budaörsi úttól a 15-20 évvel későbbi hétköznapokig. Megnézünk több száz gyerek fényképet, a legszebbeket, több száz régit az NDK-s napokból. Köszönet

Bruchmann (Fazekas) Zsuzsa